

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita P. Camilli De Lellis Fvndatoris Religionis Clericorvm Regvlarivm Infirmis Ministrantivm

Cicatelli, Sanzio

Antverpiæ

Cap. IV. Camillus per lusus intemperiem ad extremam redactus inopiam,
stipem emendicat: & in quadam Patrum Capuccinorum fabricâ operam
locat.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37267

diu refideret: quæ in singulas horas impres-
 sionem aciei Turcicæ (cui Sina Bassa præ-
 erat) opperiebatur. Verùm ab iis Ducibus,
 qui illam defensabant, non intromissi, retrò
 Panormum recesserunt. Quo in euentu rur-
 sum diuinæ erga illum gratiæ fauor liquidò
 emicuit: siquidem paucis pòst diebus tam
 arcem quàm Tunetum à Turcis occupata
 esse, certus attulit nuntius. Cùm autem dein-
 de Panormo Neapolim reuerteretur, tribus
 ipsis diebus & noctibus longè grauissimū &
 ipse & vectores omnes, tempestatis incurrere
 discrimen, in quo quidem cunctis, præter
 mortem, nihil expectantibus, ipse Camillus
 votum suum ingrediendi Ordinis S. Francisci
 denuò confirmauit: quod XXVIII. Octobris
 fecit, ipso gloriosorum Apostolorum Simo-
 nis & Iudæ festo die, anno Christianæ salu-
 tis M. D. LXXIV.

CAPVT IV.

*Camillus per lusus intemperiem ad extre-
 mam redactus inopiam, stipem emendi-
 cat: & in quadam Patrum Capuccino-
 rum fabrica operam locat.*

HOc per Dei gratiam erepti periculo
 triremes Neapoli, sed fluctibus admo-
 dum

14 VITÆ P. CAMILLI DE LEILLIS
dum laceras diffractasque applicuerunt. Ibi
verò illa cohorte exauctorata, immunem se
quidē & à militia liberum vidit Camillus, sed
à vitæ subsidiis tam destitutum ac miserum,
vt nihil sibi propè superesset, cunctis scilicet
Panormi in lusu dilapidatis. Videtur autem
diuino nutu factum, vt hîc Neapoli integro
mense lusum abdicaret, cui tamen aliàs ita
fuerat addictus, vt semel Neapoli indusium
ipsū in lusum exposuerit, quod sub ipso mi-
litiæ vexillo extraxerat; qui etiam confestim
atque vltimū Panormo reuersus fuit, ea-
dem ludendi vesania, quidquid residuum
erat, vendidit: nempe gladium, sclopum, pul-
ueris tormentarij lagunculas, pallium: postre-
mò cuncta lusionibus ita prodegit, vt nihil
aliud quàm pauper & miser restaret mendi-
cus. Omnibus ergo sic pessum datis, per orbē
vagabundus ire constituit, & si quid aliun-
de sibi prosperioris eueniret fortunæ, perqui-
rere. Hinc in alterius cuiusdam militis socie-
tatem, (cui Tiberio Senensi erat nomen) se
adiunxit, cumque illo vnà versus Appuliam
terendit: accedensque Manfredoniam non-
nihil subdubitauit, rursusne in Dalmatiam
dominij Veneti remearet, an verò ardente
etiamnum bellis Africa, eam in prouinciam
iterum se referret. Verum vbi nulla Manfre-
doniæ capiendi ad bellum stipendij spes af-
fulsit,

fulsit, tandem, ne in quidpiam deuolueretur indignius (tametsi non sine summo pudore & verecundia) aliorum instar militum ege-
norum, qui vacuis è bello manibus reuertun-
tur, ostiatim, protenso ad stipem galero, vi-
ctum emendicare est coactus. Quod factita-
re cœpit trigesimo Nouembris, ipso die san-
cti Andreæ Apostoli, anno M. D. LXXIV.
pro valuis templi primarij. Dum autem his
pressus malis, in perquirenda stipe verecun-
dia plenus obambulat, ecce nobilis quidam
senex (Antonius à Nicastro dicebatur, &
ædificij, quod à Patribus Capuccinis strue-
batur, procurator erat) ei fortè occurrens, &
tali occupatum in ministerio intuens, scisci-
tatur, animusne illi sit ad laborandum? si
enim velit, se in dicto ædificio aliquam labo-
ris partem ei assignaturum: cui respondit Ca-
millus, se hoc in negotio non posse absque
sodalis sui consensu, qui paullo antè à se dis-
cessisset, quidquam statuere; subiecit senex, vt
sodalem suum primò conueniret, deinde ve-
niret responsum daturus ad eam domum,
quam ei monstrabat, & quæ non longè à di-
cto templo distabat. Conuenit Camillus so-
dalem: sed cùm alterius eum inuenisset esse
sententiæ, absque responso alio seni dato, ea-
dem die Manfredoniâ versus Barlettam abi-
it. Neque iter eius inhibuit, quòd in portæ
ciui-

16 VITÆ P. CAMILLI DE LELLIS
ciuitatis egressu, voti sui de suscipiendo reli-
gioso statu recordatus sit, & illud confirma-
rit, atque secum dixerit: *Quis scit, an Deus*
istam Capuccinorum structuram mihi propter
bonum meum, & ad votum exoluendum, non
obiecerit? Tametsi, inquam, hæc obuersaren-
tur animo, tamen ne socio fidem falleret, iter
prosecutus est, & milliaria duodecim illo die
percurrit. Quo in itinere, cum à certis eius
terræ viris nobilibus poposcisset, an fortè Bar-
lettæ aliqua sibi reperiri posset operæ locan-
dæ opportunitas, responsumque esset, nulla;
tum ille multas versare animo cogitationes,
& tamquam diuina voce vi quadam com-
pellente, constituere demum reuerti Man-
fredoniam, & oblatas in structura Capucci-
norum laborandi partes suscipere. Quod
suæ mentis propositum vbi socio declarasset,
eumque minimè reuerti velle conspexisset,
ipse, licet non sine graui doloris sensu, & mul-
to cordis mœrore, quem ex hoc societatis
diuortio concipiebat, (ita efficaciter eum
Deus Opt. Max. exstimulabat) illum dere-
liquit. Tam fortis autem & valida fuit ea
Domini vocatio, vt Camillus ipse affirma-
rit, tanta se pedum velocitate illa duodecim
itineris milliaria percurrisse, vt canis venatici
leuitatem (ante diluculum attingens Man-
fredoniâ) adæquasse sibi videretur. Hic verò
senem

senem suum cum reperisset, ab eo ad Capuccinorum fabricam salutis suæ asylum deductus est: vbi à Patre Guardiano, qui Frater Franciscus à Modica nominabatur, inter operas admissus, id muneris à magistris accepit, vt cum duobus asellis aquam, lapides, calcem, ad structuram conueheret. Nimirum diuina Maiestas cum illo tamquam cum filio prodigo agens, ad custodienda animalia eum deduxit, vti posthac ad veram suiipsius notitiam pertraheret. Quo in vitæ genere tam à pristinis cogitationibus diuerso, & ad quod se redactum iri in vita sua numquam existimasset, non mediocres in principio reluctantis naturæ motus sensit, cum ad tam vile se abiicere ministerium horreret, quod ne per somnium quidem cogitasset. Hinc sæpiusculè ad discessum tentatus est, maximè ipso S. Lucie sacro die, cum scilicet arbitratus eum esse populo festum ac solemnem, ac proinde aliquid quietis & laxamenti à laboribus daturum, spes suas fuisse vanas deprehendit: siquidem nullo in eâ ciuitate obseruationis festi iure introducto, satis manè ad opus excitatus est. Tum ergo in grauem erumpens impatientiam, nec eiusmodi insudare laboribus vltra sustinens, dimissionem petiit. Verùm boni Patres, ne homo ab opere digressus, in prærupta declinans

B

vicio-

vitiorum, sese perditum iret, tantis apud eum
 precibus atque hortamentis institerunt, ut
 tandem persuaserint, ac detinuerint: non ces-
 sante tamen interim maligno spiritu, sed aliis
 atque aliis modis annitente, de suo illum
 proposito, simulque de cœnobio deturbare.
 Duo tamen peculiariter egregij ac subtiles
 insultus deprehensi sunt: vnus quidem, cum
 eius sodali Tiberio persuasit remigrare Man-
 fredoniam: qui aliquot diebus Camillo in
 opere fabricæ adiunctus, cum aliquam diu
 laborasset, postmodum laboris & fatigatio-
 nis pertæsus, abiit, cum tamen prius & sapius
 ad deserendam tantorum laborum molem
 Camillum, sed frustra, perurisset. Posterior
 verò isque terribilior atque diuturnior insul-
 tus fuit, cum eius vrbis pueri ipsum conspi-
 cati detritis vestibus, malè opertum, & bal-
 teo succinctum, præ se agentem asinos, non
 cessarent risu & cauillis eum prosequi ac la-
 cessere: ipse tamen præ graui, qua tum pre-
 mebatur, inopia sibi imperauit cuncta sus-
 ferre: sed & crebris dictorum Religiosorum
 hortationibus paullatim omnia leuius pati
 est edoctus.